

Joan Francesc Lino

EDITORIAL
ALBARMARC

CAPRITX DEL DESTÍ

JOAN FRANCESC LINO MIQUEL

CAPÍTOL 1

La pèrdua dels fills

Un trencaclosques, a vegades, pot acabar essent un autèntic mal de cap. Les peces no encaixen, la paciència s'esgota i el resultat final no s'acaba de veure nítidament.

Diuen els entesos del joc, que sovint, cal tenir un cop de sort. L'atzar, et pot fer ensopegar la mà amb aquella peça que faltava i llavors el desenllaç es veu més clar.

Aquest és el cas d'aquesta història. Un autèntic trencaclosques en què la sort, o el destí, hi acaben jugant un paper essencial.

La Maragda, precisament, estava cercant aquella peça del trencaclosques que li mancava quan van espetegar els primers obusos de l'exèrcit franquista i van esmicolar la part del darrera de casa en mil bocins.

Els nens, encara prou petits per saber què estava passant, van córrer cap a la seva falda amb crits d'esglai i amb els rostres desencaixats. Ella no ho va dubtar. Els seus fills era l'única cosa que valia la pena endur-se. Els va agafar per la cintura com si fossin dos sacs de patates i va fugir comes ajudeu-me carrer enllà. Des de l'altra banda del pont i amb les llàgrimes regalimant per tot arreu, va poder observar com la casa s'esfondrava de ple.

Unes parets que mai més les tornaria a veure dempeus i que li recordaren al seu home, aquell jove soldat que s'incorporà a les files feia dos anys enrere i del qual en va deixar de rebre notícies ara feia gairebé mig any.

Les tropes roges havien caigut, el règim franquista imposava la seva llei i els veïns començaven a aixecar murs de por que trencaren la convivència i dividiren el poble en dos.

Durant uns dies, la Maragda va poder refugiar-se a casa de la seva millor amiga, la Irene Casolans, però la tensió dels governants i l'enllaç directe del seu marit com a tinent alcalde amb les forces d'ocupació va propiciar la seva marxa i la posterior expulsió del municipi.

Ella era conscient que l'entrada a la ciutat podia ésser una aventura perillosa, fins i tot una misèria molt més accentuada, però no podia córrer el risc de caure en mans de l'enemic. Si els seus fills acabaven en una orfanat conduïda i dirigida per mans franquistes mai més en tornaria a saber-ne res.

El viatge en bus va ésser en realitat un viatge en el temps. Mentre la quitxalla jugava aliena a totes les dificultats que anaven sorgint com a bolets en plena època de bonança ella repassava mentalment la seva vida com si fos una pel·lícula d'esdeveniments triats i escollits per un criteri selectiu professional. Aquella masia de terres abundants i de bestiar divers on passà la seva infància i on el pare li acaronava els cabells cada nit abans de cloure els ulls i on la seva mare li ensenyava amb molta dosis de paciència les arts de mestressa: cosir, cuinar, netejar, fer confitura, arranjar els llits, canviar les mudes de temporada i comprar al mercat les necessitats externes. El dia en què va conèixer en Lluís, aquell veremador que la va encisar entre els estables i que la va convèncer per formar plegats una família, i també, entre llàgrimes i sospirs el dia en què de nou la guerra, sense previ avís, li va segrestar la felicitat en perdre pares i terres.

Quin era el sentit de tot aquell sofriment? Per què havia perdut tanta felicitat per la força, sense ser culpable de res i sense haver provocat a ningú? Per què els pares i posteriorment el marit van lluitar vers uns ideals posant-hi la seva pròpia família en joc? Tant valia una llengua? Tant valia una senyera? Tant valia una ideologia?

Aquells interrogants i aquella tristesa la van acompanyar fins a Barcelona. La ciutat estava preparada per rebre l'entrada dels militars de més alta volada i el moviment de persones era constant.

La primera nit que van passar a ciutat van tenir que dormir al ras. En Miquel, que ja xerrava pels descosits, no va entendre de cap manera aquella decisió.

-Què hi fem aquí mare? No has dit que anàvem uns dies de vacances en un hotel?

-Hem fet tard, fill. Ja és de nit i tots estan tancats.

-I hem de dormir sota aquest banc? Al terra? Amb el fred que fa?

-Només serà una nit fill, només una nit.

-Però mare...

-Prou! I si has d'aixecar la veu, recorda, res de català. Parla en castellà, sempre en castellà.

M'has entès? I ara silenci, que si no despertaràs a la teva germana.

Però aquella situació s'allargà més del previst. La possibilitat de feina quedava anul·lada quan la veien arribar amb dos fills, sense sostre i amb una dubtosa afinitat al règim. De tant en tant netejava alguna escala de casa bona, o fregava els plats d'algun restaurant de bona clientela, però eren treballs esporàdics que de seguida se li torçaven a causa de les interrupcions d'en Miquel i, sobretot, de la petita Olga.

Els plors i les necessitats de la petita cada vegada eren més exigents i menys suportables. La gana premia i la higiene era força deficient. Roba remullada en fonts públiques, petits banys espargits sota l'aigua recollida de la pluja en uns cubells rovellats que feien mal la vista, àpats sovint recollits des de les bosses de brossa on la majoria de productes havien traspassat la data de caducitat i corregudes incessants d'un parc a un altre per fugir de les patrulles militars nocturnes.

En Miquel va patir com ningú aquella època. La seva ment no era capaç d'assimilar tots aquells canvis perjudicials i va culpar a la mare de la seva desgràcia. Aquella vesprada van discutir com mai abans ho havien fet. El vent de tramuntana era gelat i el plugim que queia gratava la pell com les ungles d'un gat rabiós. L'Olga tenia febre i demostrava el seu malestar amb un plor irritable, d'aquells que treuen de polleguera fins i tot a l'ésser humà més flegmàtic del món.

-Per què no hi fas res? Per què no podem anar a la farmàcia? Per què no podem viure dins d'una casa? Per què no podem comprar roba, menjar, ni tan sols anar a l'escola? Per què?

-Fill... No és tan fàcil... Estic jo sola i des que el pare...

-Això, on és el papa? Sempre deies que tornaria. On tornarà ara si no sap on vivim? Com ens trobarà? Per culpa teva ja no el veurem més. Per culpa teva vam marxar del poble, lluny de l'escola, lluny dels amics. Per culpa teva ja no tens feina, ja no tenim on viure. Això és una merda mama. Ets una inútil!

El seu fill mai li havia perdut el respecte i mai havia gosat aixecar-li la veu d'aquella manera, i menys, insultar-la. La frustració acumulada i els nervis van esclatar de cop i van deixar-se anar en aquella bufetada que el va tombar d'esquenes al terra. En aquell instant dramàtic, en Miquel va perdre el poc sentit comú que pot tenir una canalla en aquella edat i va cridar l'atenció d'un parell de guàrdies que la feien petar uns metres més enllà. Quan la Maragda li tapà la boca amb la mà ja va ser massa tard.

-Que hacen por aquí a estàs horas?

-Nosotros... Estamos esperando a mi marido que ahora mismo sale del trabajo.

-Bueno. Por su seguridad, le esperaremos todos juntos.

-No, no hace falta. Gracias.

-Ni órdenes ni gracias! Aquí mando yo! A ver, documentación...

-Es que me la dejé en casa y...

-Dónde viven?

Rere el silenci, una ordre que la sentencià.

-Venga, para comisaría...

Després d'entrar a la sala d'interrogatoris, mai més tornaria a veure els seus fills.

Mai hauria imaginat que el seu marit estigués en recerca i captura i condemnat a mort per col·laboració activa en un bàndol qualificat com a terrorista pel règim i que ella seria closa en una presó per a dones durant més d'una dècada interminable i espaventosa. Allí, rere aquelles parets en què s'hi barrejava la desesperació i l'odi, els interrogatoris perpetus seguits de maltractaments tan psicològics com físics, l'aïllament continu en cel·les de càstig de la mida d'un ascensor, sense ventilació ni entrada de llum natural i amb un racionament d'aliments quasi mortífer, dormint sobre les pròpies necessitats fisiològiques i respirant el resultat d'aquelles defecacions i orina acumulades durant unes quantes setmanes, li provocaren el desig de morir cada vegada que el pensament recordava imatges d'aquell passat feliç que per moments semblava ésser el passat d'una altra persona.

Cada negació, cada petita contesta, cada mostra de desaprovació, inclús cada mirada incòmoda, era titllada de persona conflictiva con muy mal comportamiento y nula evidencia de arrepentimiento. Sota aquests paràmetres, la seva estada dins d'aquell infern es perllongà fins que el pas dels anys van enderrocar el règim i les lleis van anar canviant fins aconseguir la llibertat. Una llibertat que arribava acompanyada d'uns danys irreparables.

CAPÍTOL 2

Un refugi anomenat alcohol

La Maragda ja no era ni l'ombra d'allò que havia estat. Sortia per la porta fregant els seixanta anys, amb la pell ruminada, la musculatura flàccida, la mirada perduda i la capacitat mental realment castigada. La pèrdua dels seus fills era com una daga que se li havia entaforat dins del cor i li havia afectat la tinença de raonament.

En aquella època, el pla de reinserció era nul. De la nit al dia no sabia què fer ni on anar. Durant unes quantes jornades, va rondar per aquells jardins on havia estat apressada anys enrere.

Dormia al ras. Menjava d'allò que arreplegava en els contenidors. Preguntava pels seus fills a tothom qui passava i descrivia el seu Miquel i la seva Alba com si fossin personatges de còmic a qui el pas inexorable del temps no els afecta el canvi físic.

La quitxalla del barri, en sortir d'escola, l'anaven a veure. Era l'atracció nova del districte i les rialles i les burles la van convertir en presa fàcil. Tots aprofitaven la feblesa d'aquella dona confusa i desesperada. L'assistenta social no va trigar a fer-hi cap. Es deia Remei. Era una noia jove, de bon beure, amb una parla suau i tendra i un tarannà mansuet.

-No he fet res! *No he hecho nada...*

-No pateixi. No sóc la policia. Només la vinc a ajudar. Com es diu?

Van passar cinc dies fins que no li va dir el nom.

-Maragda. Un nom molt bonic. Per què no m'acompanya?

I van passar set dies més fins que acceptà aquella proposta.

-On anem? – preguntà amb una veu petita i tremolosa.

-Tranquil·la. Tens gana?

Ella va fer que sí amb el cap insistentment, mentre observava incrèdula com aquella noia joveneta conduïa aquell cotxe gairebé màgic com si fos un home experimentat.

En aquella estranya casa comunitària, on molta gent compartia espai i taula, hi va trobar altres persones que semblaven patir una situació similar a la seva. Persones sense roba de recanvi, amb el cabell enredat, la boca desdentada i la mirada perduda en una altra dimensió. La Remei presentà la Maragda a tots els residents. Els nois joves, que repartien la teca i organitzaven les taules, varen ser els més afables.

La sopa de galets que li van posar al davant i que desprenia una flaire temptadora va ésser una petita porció de vida que devorà en un obrir i tancar d'ulls. Davant seu, una dona de pell morena, de parla barrejada i un accent sud-americà força definit, va donar l'alarma quan la Maragda es disposava a empassar-se la darrera cullerada del plat.

-No cal...

-*Sí que cal hombre... – Gervasio!*

Un dels nois s'apropà a la taula i li serví de nou un plat de galets omplert fins dalt.

-Amb la Georgina de vigilant estàs salvada Maragda. Tranquil·la que no et faltarà de res.

La Remei i els demés voluntaris esclafiren a riure. Al cap d'uns segons, tots els altres s'apuntaren a la festa, fins i tot la Georgina, que ensenyava aquella boca groga i plena de dents corcades sense cap tipus de pudor.

A partir d'aquell dia, la Maragda no va faltar a cap àpat ofert en aquell estrany local de beneficència. Era un indret allunyat del seu parc i de la possibilitat de retrobar-se amb els seus fills perduts, però de mica en mica, amb l'ajuda de la Remei i de l'alcohol que li oferia per les tardes la Georgina, va anar difuminant aquella esperança fins que es tornà en un record desdibuixat i imprecís.

Ofegar la realitat sota aquells graus d'elevada concentració era fantàstic. Eren moments en què res li feia mal, en què res la incomodava, en què res semblava el mateix. Instants d'alliberament, d'un cert mareig rialler, d'una ficció suportable.

Un desig passatger que aviat es convertí en una obligació. Una obligació que aviat es convertí en una necessitat. Una necessitat que aviat es convertí en una dependència malaltissa.

CAPÍTOL 3***Les estranyes decisions del senyor Gifré.***

El dia que el senyor Gifré va contraure matrimoni amb la Noèlia Condal, filla del prestigiós arquitecte Condal, creador dels edificis més emblemàtics d'arreu del món, la premsa es va fer ressò de la notícia com si fos un conte de fades a la inversa. La soltera més cotitzada de l'alta societat del país es casava amb un noi senzill, sense estudis, controlador de seguretat de les oficines centrals del seu pare i amb un patrimoni econòmic i immobiliari inexistent.

Per aquest motiu el senyor Gifré creia cegament amb el destí.

Qui li havia de dir que aquella vesprada, la d'un divendres festiu en la qual només s'havia de dedicar als assumptes personals, que no eren altres que cruspir-se un vol de crispetes escarxofat damunt del sofà mentre observava aquells documentals d'història que tant li agradaven, el trucarien de l'empresa per substituir a l'Eduard, un company que de sobte s'havia vist indisposat per fer la seva tasca eventual de guardaespalles de la senyoreta Noèlia Condal i que a més, per a més casualitat, era el substitut temporal de l'infal·lible Octavi?

Qui li havia de dir que justament en la tornada d'aquella festa privada, la senyoreta Noèlia Condal es consolés les seves penes socials damunt les espatlles d'aquell membre de seguretat que no havia vist mai i del qui desconeixia fins i tot el nom?

I qui li havia de dir que aquells acudits que quasi mai feien riure a ningú, aquella nit fossin l'antídot necessari perquè la senyoreta Noèlia Condal oblidés els seus desenganys i agafés confiança amb aquell desconegut fins arribar al punt de vessar-se en la intimitat dels seients del darrere de la limusina?

I sobretot, qui li havia de dir que a partir d'aquell dia, la senyoreta Noèlia Condal cercaria una excusa o una altra per visitar al seu pare a les oficines centrals i de passada, en una de les dependències exclusives per a l'ús del personal autoritzat en què el senyor Gifré era el posseïdor de les claus en el torn de la tarda, fornicaria amb aquell membre de seguretat del qual s'havia enamorat perdudament durant una bona estona cada dia fins haver repassat quasi totes les postures eròtiques hagudes i per haver?

El destí, qui sí no? – va pensar en veu alta cada vegada que es feia la pregunta de com havia arribat a aquella posició inimaginable.

La senyoreta Noèlia va preparar perfectament l'entrada del senyor Gifré dins del cercle familiar. Ella era conscient que la presentació no podia ésser de manera tradicional perquè mai l'haurien acceptat i mai haurien aprovat aquella relació, i per això va simular un intent de violació en els soterranis de les oficines centrals i el posterior salvament del seu estimat. Un pla que en principi, el senyor Gifré no volia dur a terme, però que més tard, les habilitats femenines aconseguiren l'objectiu de fer-lo participar.

La sort, o el destí, com vulgueu etiquetar-ho, també va provocar que el pla sortís a la perfecció, i que l'home llogat pel paper de violador, escapés a temps i no tingués que declarar sota pressió policial. D'aquesta manera el senyor Gifré va entrar dins la família per la porta gran. Mai va tenir que lluitar per la confiança del seu sogre, i mai va tenir que riure-li les gràcies a la mare de la seva estimada. El camí va ser ras i planer. En poc temps i sense tenir que demanar res a ningú, ja ocupava un dels càrrecs directius de l'empresa, ja gaudia dels privilegis d'un

autèntic hereu al tro, i ja començaren a planar els rumors del casament més peculiar i extraordinari dels últims temps.

La Noèlia, després de poder comprovar de primera mà que la tesis del seu marit no era merament una follia transitòria, ans al contrari, tot semblava dirigit per un averany màgic, va recolzar cada decisió en què la màxima prioritat era seguir les coincidències que marcava el destí.

La contractació del seu advocat personal, l'Esteve Sollà, un amic de l'adolescència que es retrobà a la sortida d'un judici en el qual l'empresa familiar necessitava un assessorament especial en el tema de les normatives ecològiques i que precisament l'Esteve, en aquells moments, es presentava com a advocat defensor d'una paperera que havia estat denunciada per abocaments de productes tòxics en la riera del poble on estava situada.

La contractació de la minyona, la Maria, una dona entrada en carns, de pell blanca i mirada afable, que es trobà a la cua d'una oficina de serveis socials i que l'ajudà a recollir la paperassa que li havia caigut en topar amb un vianant que li cremaven els peus i que fins i tot li va arreglar el coll de la camisa amb un gest elegant i quasi imperceptible.

La compra de la casa, una magnífica propietat situada al barri més exclusiu de la ciutat, vorejada per un extens jardí que li resultava certament familiar, amb una façana de pedra que l'havia impressionat pel seu aspecte romànic i amb una teulada pirinenca que estenia amb molta distinció l'alçada de la casa fins confondre's amb la grisor d'aquells dies de cel tapat, propiciada per un full de propaganda que el vent va dur fins el vidre del seu vehicle i que el mateix vent va saber subjectar fins a l'aparcament de l'empresa.

El nom de la seva filla, l'Alba, que justament va néixer després d'un part complicat a trenc d'alba, en una sortida del Sol que el va deixar bocabadat mentre l'observava des del darrer pis d'aquell hospital situat pràcticament a primera línia de mar.

I fins i tot la contractació de la mainadera, una noia que treballava com animadora a l'hospital, i que va arrencar el primer gest de somriure de la seva dona, que castigada per una pèrdua de sang força important, se la veia profundament atordida i rarament ensopida.

Unes estranyes decisions que molta gent hauria titllat d'autèntiques bogeries però que el mateix curs de la vida el feia convèncer que aquell era el camí correcte.

CAPÍTOL 4***Un malson repetit***

Durant el primer any de vida de la seva filla Alba, cada nit, el perseguí un malson que es repetia un dia rere l'altre.

Els sogres, tots dos, morien de manera tràgica en un accident a la carretera. Un xoc frontal amb un camió que els segà la vida d'immediat. L'Alba, de manera precipitada i sense ser-ne encara conscient, havia perdut els avis, i a la vegada, llurs padrins.

Després d'arranjar els temes burocràtics pel que fa a l'herència patrimonial que varen rebre, l'Esteve Sollà els va assessorar en un tema en el qual encara no hi havien caigut. Qui cuidaria de l'Alba en el cas extraordinari de perdre els pares? Qui es faria càrrec de la seva educació i de la fortuna que per dret heretaria?

Era després d'aquells interrogants on el malson pujava d'esgraons encara més dramàtics. Diverses imatges quasi reals on la Sílvia i ell patien un greu accident i on una dona desconeguda, després de comprovar que no els podia ajudar, agafava la criatura del darrere i se l'enduia sota el seu consentiment verbal. *"Sisplau, cuidi-la. Ara, la seva vida depèn de vostè"*

La dona feia que sí amb el cap i fugia del lloc de l'accident amb la seva filla Alba en braços. En aquell instant el malson s'aturava i sortien imatges borroses de la seva Alba gairebé ja adolescent. Una noia contenta, feliç i satisfeta que duia un ram de flors a la tomba d'un cementeri agafada de la mà d'aquella dona desconeguda. S'acostava a la làpida, deixava el ram amb delicadesa, i llegia en veu alta els noms inscrits. *"Família Condal"*.

El malson era cada cop més tèrbol i difuminat, i costava veure amb claredat les fisonomies que hi havien gravades damunt la làpida, però quan l'Alba s'ajupí per fer un petó a les fotografies, es va poder veure clarament un reflex del seu rostre i el de la seva estimada muller.

Era en aquell instant del malson quan el senyor Gifré es despertava amb un crit d'esglai que ressonava per tots els racons de l'habitació.

-Què et passa? – li preguntava cada nit la Sílvia.

-Res... Un malson... Només un malson – contestava ell cada vegada.

-El mateix de sempre?

-Sí.

-Mai no me l'expliques. Tan dolent és? – li replicava ella.

-Ja no m'enrecordo... De veritat...

Aquella excusa no l'acabava de convèncer mai, però la Sílvia tampoc era d'aquelles persones que furguen en les ferides que no necessiten cap altre tractament que el temps i la paciència. De fet, ella creia fermament que els problemes ja vénen sols, que no cal buscar-los perquè sinó se'n tenen més dels que toquen, i per aquest motiu, mai insistia en el fet d'obtenir explicacions involuntàries.

CAPÍTOL 5***La part real del malson***

El primer cap d'any després del naixement de l'Alba el volien celebrar en família, a casa. Normalment, tenien el costum de viatjar a terres càlides i celebrar les festes a la sorra blanca i fina d'algunes d'aquelles illes verges on el turisme es reduït i de gran qualitat, però la Silvià va convèncer als seus pares de canviar aquell costum i organitzar unes festes de Nadal més íntimes i tradicionals.

La nit era freda, crua. El termòmetre ratllava els quinze graus negatius i la previsió meteorològica anunciava un temporal de neu d'aquells que fan història. Els carrers estaven buits i la circulació amb vehicles era força reduïda. Una clara invitació a romandre tancats dins les llars, a la vora del foc, i acompanyar la vetllada amb un bon àpat i unes bones postres dominades pels torrons i les neules remullades amb cava de la terra.

Els pares de la Sílvia arribaven tard. No era un fet gaire insòlit, però sí quan el rellotge marcava mitja hora d'endarreriment.

La filla, preocupada, començà a trucar a la recerca d'una explicació. Primer el fix de casa, després els mòbils. Res. A tot arreu contestadors. Aviat va començar a conjecturar diverses hipòtesis que no feien altra cosa que augmentar la seva aflicció.

-I si han punxat? I si han tingut una avaria? I si s'han trobat malament i estan en la sala d'urgències d'algun hospital? M'haurien trucat de seguida no?

El senyor Gifré l'intentava calmar. Qualsevol interrogant agònic era respost amb un tarannà positiu i un to assossegat, però en el fons, sabia que alguna cosa no acabava de rutllar. El

timbre del telèfon en aquells moments d'incertesa els va sobresaltar. El senyor Gifré agafà l'aparell mig tremolant. Quequejant, amb un fil de veu força agut i una respiració de ritme inconsistent, responia de tant en tant a l'interlocutor que duia la conversa. Quan penjà l'aparell, la seva dona se li tirà literalment al damunt.

-Qui era? Què volia? Eren els pares? On son? Què ha passat?

El senyor Gifré l'abraçà amb força i li acarona els cabells.

-Sílvia...

-Què? No... No és veritat...

-Son morts. La carretera lliscava i han topat amb un camió frontalment. No s'hi ha pogut fer res...

No va caldre més explicacions. La seva dona, feta un mar de llàgrimes, va perdre per uns moments el coneixement i va caure desplomada a terra. La tragèdia que tantes vegades havia vist ell en aquell malson s'havia fet realitat.

CAPÍTOL 6***La primera discussió sobre una decisió del senyor Gifré***

El velatori i el posterior enterrament van ésser uns tràmits durs, gairebé insuportables. Centenars de persones i personalitats van passar per la capella per oferir el seu condol a una família destrossada. Eren instants en què aquelles frases fetes no arriben al destinatari nítidament, sinó que solen ser unes paraules de fons que es confonen amb el so d'una melodia melodramàtica i pesada.

El silenci que regnava dins del cementiri mentre els treballadors segellaven amb maons i ciment la tapa de pedra del nínxol familiar feia esgarripança.

Poc a poc, tots els assistents van anar abandonant el lloc de l'escena fins quedar només ells dos amb la petita Alba.

La tarda va anar avançant inexorablement fins que les ombres ja eren tan llargues que els colors naturals de les flors van perdre el to de lluminositat que desprenen quan la llum solar toca llurs pètals de ple. L'aire, ja sota un braç més fred, castigava la cara i fuetjava els llavis i les galtes que havien estat remullats contínuament per les segregacions lacrimals. El senyor Gifré, visiblement cansat, insistí en marxar.

-Va Sílvia. Ja és tard i a l'Alba li toca menjar. Apa... anem...

Ella, descoratjada, va obeir amb un gest mecànic, sense ànima, sense vida.

Aquella apatia s'allargà més del previsible. Semblava que tot era qüestió de temps, de tancar la ferida, però els dies, després les setmanes, i posteriorment els mesos, van dictaminar que aquella crisi emocional anava per llarg i necessitava tractament psicològic professional.

El senyor Gifré, de sobte i en un interval de temps força escarrit, va comprovar que la seva existència havia fet un gir de tres-cents noranta graus. Ell sol, sense gairebé suport, es va tenir de fer càrrec dels negocis, de l'economia familiar, del patrimoni que havien rebut en herència i sobretot, tenir cura de la seva filla i de la seva dona. Una sobrecàrrega de responsabilitats que de mica en mica li van fer minvar la paciència i la capacitat d'anàlisi i que li provocaren un trencament d'esquemes mentals que l'arrossegaren a caure dins d'un pou d'incertesa i inseguretat. I si em passa alguna cosa algun dia? Qui cuidarà de l'Alba i de la Sílvia? Qui es farà càrrec de tots els assumptes en l'estat que es troba actualment la meua dona? I si ens passa alguna cosa a tots dos? Qui cuidarà de la nostra petita? I sí aquell malson...

Les imatges de l'última part del malson s'anaven repetint una i altra vegada, cada nit. L'accident, aquella dona desconeguda, la seva filla adulta davant del nínxol on es veia de manera borrosa la imatge d'ell i de la Sílvia... Una autèntica angoixa que el tenia obsessionat i que de manera incomprensible i en contra de l'opinió de tothom que estava al seu voltant el va fer prendre la decisió més esbojarrada que mai havia sentit el seu amic i advocat Esteve Sollà.

-Estàs completament boig! T'has begut l'enteniment! Donar la teua filla en adopció a la primera persona que passi pel carrer. En ma vida havia sentit una bajanada de tal proporció.

Ho sap la Sílvia?

-No. Li vols comentar tu?

-Gifré...

-Què? Què! Tot ho veus molt fàcil tu! Els *toros*, es veuen molt bé de darrera la tanca, però si passés alguna de les desgràcies que t'he comentat, qui cuidaria de l'Alba?

-Algú de la família, algú del teu cercle d'amistats... no ho sé... però no un complet desconegut...

-La família? Quina? Tota la família directa que coneixia eren els sogres. Tots els altres, són tan desconeguts com la persona que podria quedar-se amb l'Alba. A més, aquest testament que vull deixar només s'activaria en cas de passar exactament tot el que t'he explicat.

-A veure si ho he entès. En cas que tant tu com la Sílvia no us poguéssiu fer càrrec de la vostra filla a causa d'un accident, i just en aquell instant, algú, encara que fos un desconegut, l'hagués tret del vehicle per salvar-li la vida, es quedaria amb la custodia de la nena i podria gaudir de tot el vostre patrimoni per tirar endavant la nena fins que aquesta fos major d'edat. Després, tot passaria a nom de l'Alba i la persona en qüestió rebria un deu per cent de la fortuna en compensació per tot l'esforç acumulat, no és així?

-A grans trets. Lògicament, el testament tindrà una sèrie de condicionants que s'hauran de complir i revisar sota una petita auditoria mensual, de la qual, tu mateix te n'encarregaràs.

-Doncs, si tant confies amb mi, ja la cuidaria jo a la petita Alba...

-Esteve... Que tu ets molt bon advocat, possiblement el millor, i confio cegament en les teves capacitats professionals, però perdona que dubti sobre el teu paper de pare solter. Reconeix que ets incapaç de cuidar ningú més que no siguis tu.

-Ja, però és que...

-Mira... Com bé dius, és improbable que succeeixi tal cosa. Per tant, no cal patir. De fet, hi ha un tant per cent molt baix de probabilitats que tot anés tal i com ho redactaràs, i si per

casualitat o per destí, la vida ens tingués preparat aquest moment, no dubtis que aquesta seria la millor solució. N'estic convençut.

Aquells aclariments varen tranquil·litzar l'advocat. De fet, el seu client tenia raó. Era una petició tan extravagant com impossible. A la fi i al cap, només era un document per asserenar la consciència del seu amic.

-Abans però, vull que la Sílvia també hi doni el vist-i-plau.

-D'acord. No pateixis. Tu comença a redactar-lo, que la setmana vinent vindrem a signar tots dos.

Fins aquell instant, la Sílvia no li havia discutit mai res. De fet, sempre havia cregut en aquella fe cega que tenia el seu marit vers el destí, però aquella demanda era massa incomprendible. Tot i que en el seu estat de depressió continuada gairebé no aixecava la veu, aquella vesprada, rere el plat de sopa, va deixar anar un esglai que ressonà per tots els racons de la casa.

-T'has cremat? – li preguntà el senyor Gifré.

-No.

-I doncs?

-El dolor és moral, no físic. Estic cansada, molt cansada. Només em faltaven les teves guillaries. És que no tens compassió? Ara em surts en que tindrem un accident on morirem tots dos? Doncs llavors, per què vivim? Per què aguantar aquest suplici cada dia? Em podia haver estalviat la mort dels meus pares si ho hagués sabut abans, no?

-Sílvia... El destí no es pot triar, ni canviar. Les coses vénen com vénen.

-I quan passarà això. Demà? La setmana vinent? El pròxim mes?

-No ho sé, ni tan sols estic segur que passi res de tot el que t'he explicat. Només és un malson que se'm repeteix cada nit.

-I per què s'ha de complir? Per què li has de fer cas? Per què m'expliques aquestes crueltats? No saps com estic patint?

-Precisament per això reina, precisament per això.

-No ho sé... Sembla que em vulguis torturar... Te n'adones del que m'estàs demanant? Vols que signi un paper on surt descrita la nostra mort? On la nostra nena queda orfe i en mans d'un desconegut?

El senyor Gifré es va aixecar de la taula mig somicant. Va descordar-se el coll de la camisa i va caminar fins la finestra. A fora, un mantell blanc de neu recobria tot el paisatge. Un escenari silenciós, mansuet.

Ella el va veure visiblement tocat. Feia temps que no el veia tan trist, tan perdut. Els sospirs del seu marit la van fer reaccionar. S'aixecà i l'abraçà per l'esquena.

-Diguem... Què et passa?

-Vaig veure l'accident dels teus pares. El vaig veure. Cada nit. En aquest horrible malson. Això és el que passa...

Pel to de veu va endevinar que tot allò era verídic, que no es tractava de cap joc, de cap estratègia, de cap encaparrada. Potser eren coincidències, potser eren interpretacions confuses, però estava decidida a no dubtar més d'ell. Si més no, tal i com va passar amb el seu amic i advocat Esteve Sollà, el volia a ajudar a dormir tranquil, sense cap càrrec de consciència.

-D'acord.

-Sí? Hi estàs d'acord?

-Em queda altre remei...

-T'ho agraeixo Sílvia, t'ho agraeixo molt. Sé que t'estic demanant quelcom d'extraordinari, i que gairebé és impossible trobar-hi una lògica raonable, però t'asseguro que serà un testament inofensiu, que no tindrà cap efecte perquè res de tot això hauria de passar, però almenys, dins del meu interior, em sentiré alleujat, i potser, amb una mica de sort, el meu subconscient deixarà de jugar-me-la cada nit i em deixarà dormir plàcidament, sense que aparegui més aquest malson que em té amargat.

Aquella nit no només varen patir la primera discussió matrimonial per les extravagàncies del senyor Gifré, sinó que també van viure la primera reconciliació des que havia succeït l'accident dels pares de la Sílvia carregada d'erotisme i passió. Va ser com si un interruptor que fins llavors havien ignorat, aquell que activava el desig i les ganes de viure, l'haguessin premut simultàniament. Per primera vegada en molts mesos, semblava que el vincle d'amor que els havia unit, tornava a sorgir d'entre les cendres.

CAPÍTOL 7***El inconformisme de l'Olga***

L'Olga no era una mainadera qualsevol. La seva vocació era l'Alba. Des que la va veure plorar el dia en què va néixer, ja no va poder obviar els sentiments que li despertava aquella nena de faccions similars a les seves. Possiblement, la manca d'una figura materna en la seva infància, li provocava aquella fixació, però el cert era que els pares n'estaven satisfets de les seves atencions i de l'estima que sentia vers la seva filla.

Quan la nena fa començar l'escola, gairebé fregant els tres anys, va ésser un autèntic drama. El primer dia de classe, l'Alba s'aferrà al coll de l'Olga com si fos l'únic insubmergible a l'abast en aquell naufragi tan horrible. Va ésser una situació fins i tot incòmode per la Sílvia, ja que la nena, pràcticament ignorava la seva presència. De fet, era un quadre força repetit en aquella escola privada d'alt nivell. Mainaderes apaivagant els plors dels nens i mares quasi anònimes per llurs fills que s'amagaven rere una façana de comprensió fàcil i poc treballada.

-No et deixo aquí sola per sempre reina. D'aquí res torno a ser en aquest replà per recollir-te.

-No marxis, no marxis...

-Vols que em quedi? Mira, per aquella finestra, em podràs veure. No em mouré d'aquí. T'ho prometo.

-Olga... – va deixar anar la Sílvia, preocupada per un fet que podia provocar un desengany.

Però la promesa era real. Durant les dues hores que l'Alba va estar a classe per adaptar-se al nou espai, l'Olga no es va moure d'aquell replà. De tant en tant, la petita girava el cap i observava cofoia com la seva estimada mainadera seguia palplantada en el mateix lloc, sense moure's ni un sol centímetre.

Detalls com aquests es repetien cada vegada que la nena necessitava gaudir de la seva presència. Les hores extraordinàries s'amuntegaven una rere l'altre. Nits, caps de setmana, vacances, festius. No era gens desencertat dir que l'Olga, des que era mainadera de la petita Alba, havia perdut quasi la totalitat del seu temps, i que per tant, la seva vida girava entorn a la de l'Alba.

El senyor Gifré, content però a la mateixa vegada preocupat per aquella dedicació tan completa, va contractar una companyia de detectius per esbrinar coses del seu passat. El patrimoni de la família era prou important per especular amb qualsevol indici o possibilitat de segrest.

L'informe definitiu que va rebre al cap d'uns mesos no era gens fosc. Una noia que havia viscut durant bona part de la seva infància en una orfanat, que posteriorment va estudiar la branca d'educació infantil, i que fins aquell moment havia escollit viure sola en un apartament llogat de poc més de trenta metres quadrats. No se li havien descobert familiars propers i es desconeixien vincles d'amistat estranyes o sospitoses.

Aquell dissabte, però, de manera incomprensible, en una tarda força inhòspita, on el fred i la pluja convidaven a no sortir de casa, l'Olga, per primera vegada, es va negar a quedar-se amb la petita. No va donar cap excusa de calendari, ni cap excusa de salut. Simplement, s'hi va negar. Va ésser un fet tan inesperat que el senyor Gifré no va saber com reaccionar-hi i gairebé no va gosar preguntar-li res més.

Pel camí, la mainadera plorava com una magdalena. Aquella negativa l'havia afligit de ple. Les imatges de la petita Alba plorant en el darrer esglaó de l'escala no se li treien del cap. El cor fort que havia fet per desaparèixer rere la porta, en aquells moments, el tenia trencat en mil bocins.

L'objecció de l'Olga, es va repetir al cap de dos dies. I a la tercera vegada que va rebutjar l'oferta del senyor Gifré, aquest ja no va poder contenir més la curiositat i els dubtes que li plantejaven aquells refusaments constants. Gairebé amb precés, la va invitar a seure en el seu despatx i va intentar esbrinar la veritat.

-Què li passa? Hem fet res que l'hagi incomodat? L'Alba se l'estima molt, i l'altra mainadera, no sap com tractar-la. Sé que sovint hem abusat de la seva confiança i li hem demanat massa favors que s'extralimitaven de la seva jornada laboral, però li prometo que ens pensàvem que ho feia perquè a vostè li venia de gust.

-I era així.

-Doncs expliqui'm. Què ha passat? Ha estat la nena? La meva dona?

-Vostè.

-Jo?

-No m'ho negui. Ja fa dies que notava que algú em seguia. Sap que fa por veure un cotxe amb dos homes desconeguts contínuament per tot arreu i anotant qualsevol moviment allà on vas?

El senyor Gifré es posà les mans al cap i es refregà els cabells com si els tingués infectats de polls.

-Era això... Entenc... Veurà, en la nostra situació, tota precaució és poca. Ja sap que la nostra família és una de les més riques del país i... la veritat... tal i com estan les coses avui en dia, un

segrest podria ésser una possibilitat força factible en el cas de l'Alba. Per aquest motiu, sempre investiguem a tot el personal que treballa al nostre càrrec. És una tònica habitual, li asseguro.

-I també és habitual deixar la nena en testament a un desconegut?

-Com ho sap? Això no ho hem explicat a ningú.

-Vaig veure els documents. Em van caure mentre feia la neteja del seu escriptori i en veure el nom de la nena no vaig poder evitar llegir-los.

La conversa havia pujat de to i el senyor Gifré intentà explicar a la mainadera el perquè de la seva decisió. Va ésser un relat amb pèls i senyals, amb tot els detalls del malson i amb una descripció profunda del seu estat anímic, però l'Olga, tot i entendre una mica més la situació, no va poder acceptar aquelles justificacions.

Des d'aquell dia, la relació amb els pares va ésser més distant. Va seguir cuidant de l'Alba nit i dia, i es dedicava a ella en cos i ànima, tal i com ho havia fet sempre, però per a ella, el senyor i la senyora Gifré ja havien perdut aquell respecte immaculat. Simplement, s'havien convertit en un vincle professional.

CAPÍTOL 8***El transcurs normal de la vida***

Des d'aquells petits incidents, desacords de pensaments i decisions amb l'advocat, la mainadera, i el cercle d'amistat més íntim, aquell que ho acabava sabent tot a resultes de vetllades, on els secrets, entre copa de vi i copa de cava, acabaven sorgint com per art de màgia, com si una xarxa de pescadors els rescatés del fons del mar, que el senyor Gifré ja dormia més tranquil. De fet, aquell malson que el turmentava cada nit, havia desaparegut per complet.

Al cap d'uns mesos, la rutina diària i la recuperació progressiva de la Sílvia van apaivagar les ones negatives; tant dins la casa com fora d'ella, tot tornava a situar-se en el seu lloc.

La petita Alba anava pujant esglaons. El seu vocabulari era cada vegada més extens i la seva psicomotricitat avançada ja li permetia ser més autònoma. Gairebé ja amb quatre anys i mig, era capaç de llevar-se i vestir-se sola, posar-se el canal de televisió favorita, esmorzar l'entrepà que li havia preparat la minyona i fer totes les necessitats fisiològiques allà on tocava, en el vàter.

Era una nena espavilada, possiblement, massa. Amb la seva tendresa i les actuacions teatrals que hi afegia segons la situació, aconseguia el que volia de tothom.

L'única que mai cedia a totes les seves pretensions era l'Olga. Ja sabia de quin peu calçava i quin era el moment de ser seriosa amb les normes.

Aquells límits sempre tan estrictes podien fer pensar en un cert allunyament de la petita vers la seva mainadera, però realment succeïa tot el contrari. A ella la respectava. No només l'estimava, sinó que la feia sentir-se segura.

Per la seva banda, el senyor Gifré havia aconseguit salvar els moments més crítics des que agafà les regnes del negoci i tothom va coincidir en qualificar de sorpresa agradable l'entrada de la seva persona com a gerent de la societat. Els nous productes semblaven tenir una molt bona acollida en el mercat i els números verds de l'empresa pujaven com l'escuma.

Cada junta d'accionistes o cada event públic on ell anunciava la política i el camí a recórrer per l'empresa de cara al futur era seguida amb una autèntica expectació. El seu discurs era sincer, agressiu i carregat d'emoció i sentiment. Una veu que arrossegava i que inspirava una confiança i una credibilitat indubtable.

La Sílvia, visiblement recuperada, estava orgullosa del seu marit. De fet, era la seva primera admiradora. Mai faltava a cap acte social on ell en fos el protagonista. Xerrades, col·loquis, juntes, rodes de premsa. Per molt lluny o per molt tard que se celebrés l'acte, ella ocupava la primera fila.

CAPÍTOL 9***La Maragda i l'accident***

Com cada tarda, la Maragda, després que la Remei tanqués les portes del local benèfic, s'ajuntava amb la Georgina a fi d'ofegar qualsevol intent de record. La Georgina sempre aconseguia aquella ampolla d'alcohol. Era com un pacte oficial amb el diable que semblava no tenir data de caducitat.

Caminaven carrer enllà, sense cap objectiu concret, i s'asseien en el primer banc que hi hagués lliure quan les forces començaven a defallir.

Normalment, en aquell punt, dormien la mona fins que els efectes de l'embriaguesa perduraven. Habitualment, a la Maragda, li retornava la consciència abans que a la Georgina. Era un despertar horrorós, talment com si un llampec li hagués travessat el cor. Una ferida que l'empenyia a cercar un passat que ja gairebé havia oblidat. Un trencaclosques confús i unes imatges difuminades que l'incitaven a acostar-se als altres vianants com si cadascun d'ells tingués una resposta a les preguntes que se li anaven acumulant al cervell sense cap ordre ni sentit.

Naturalment, tothom la rebutjava. Empentes, renecs, menyspreu. Tots se la treien del damunt com si tingués l'escarlatina.

Llavors plorava. Plorava i queia. A vegades eren petites rascades, i d'altres, contusions que acabaven amb blaus per tot arreu.

Aquella tarda, ja gairebé vesprada, va topar violentament contra un fanal. Durant més d'una hora, va romandre mig estabornida. Ningú la va ajudar. És curiós com aquesta escena es

repeteix cada dia al nostre voltant i tothom ho ignora, com si fos un defecte del quadre que a algú altre li toca arranjar, menys a nosaltres. Com una tara de la societat que acceptem i que ja no ens afecta ni el més mínim.

Les primeres gotellades la van despertar. Plovia lleugerament. Els núvols, un mar de bunyols grisosos i compacte, amenaçava tempesta. Va intentar aixecar-se però tot el cos li feia mal. El trànsit de vianants va començar a disminuir fins que l'aiguat intens va deixar despoblades totes les voreres. De sobte, el soroll d'aquell xàfec i llurs tronades varen dominar l'escena per complet. Només de tant en tant, el pas d'algun vehicle agosarat, trencava la partitura que dirigia amb força la mare naturalesa.

Estava vençuda. Tot i el malestar, no tenia forces per incorporar-se i aixoplugar-se.

Tot d'un plegat, l'impacte d'un vehicle contra un dels turismes que hi havien aparcats a pocs metres de la seva posició la va sobresaltà. Era un cotxe d'alta gamma. Havia quedat ajagut damunt l'asfalt a l'inrevés, amb els vidres trencats en mil bocins i amb el clàxon accionat. El plor d'un infant la va fer reaccionar. S'aixecà a quatre grapes i s'apropà a la posició del vehicle talment com un gos. A mesura que la distància s'anava fent més curta, l'escenari es veia més clar. Al davant, una parella adulta, inconscients o morts; al darrere, una nena de curta edat amb ferides per tot arreu.

Atemorida, va palpar el cos de la dona amb l'esperança d'obtenir una resposta, però malauradament, restà immòbil. Intentà la mateixa operació amb l'home, però amb idèntic resultat.

El plor de la nena cada vegada era més insistent. Possiblement, en un altre estat o en una altra època, hauria auxiliat a la petita de seguida i hauria cercat ajuda al més aviat possible, però en aquell moment estava bloquejada.

-Sisplau... Ajudi-la... Agafi la meva cartera i truqui al número de telèfon que hi ha al costat del meu document d'identitat. La persona que l'atendrà, l'orientarà i l'indicarà què ha de fer.

La veu de l'home sortia amb dificultats, però el va poder entendre a la perfecció. Semblava que per uns moments podria recuperar-se i sortir del vehicle, però el seu darrer alè va significar un comiat.

-Sisplau... La necessita...

La Maragda, com si una mà misteriosa l'acompanyés en tots els gestos, va seguir les darreres súpliques d'aquell home desesperat al peu de la lletra. Agafà la cartera, trucà al telèfon indicat, va treure la nena del vehicle per precaució i esperà l'arribada d'aquell home que contestà la seva trucada amb un cert espaordiment per tot allò que podria succeir després.

CAPÍTOL 10***La intervenció de l'advocat***

La Maragda no entenia res. Després de declarar a comissaria i detallar tots els fets amb pèls i senyals, aquell senyor vestit de gala i que es presentà com advocat de la família accidentada la va acompanyar fins l'hospital on havien estat ingressats d'urgència la nena i els pares.

La mainadera de la petita, que gairebé no havia gosat moure's ni un centímetre de la porta d'entrada a urgències, va explicar les darreres novetats que els metges havien traslladat.

-L'Alba es troba bé. Contusions diverses i confusió mental, però pel demés, no cal patir.

-I ells? – demanà l'advocat.

-Crítics, molt crítics. Ambdós han entrat en estat vegetatiu i no saben si en sortiran. Les pròximes hores seran crucials. Aquesta és la dona que salvà l'Alba?

-Sí. – afirmà l'advocat.

-Deixi que l'abraci... No sap com li agraeixo... Aquesta nena, per mi és... – no va poder acabar la frase. L'emoció i les llàgrimes van parilitzar-li la parla.

En aquell moment, a la Maragda, se li tallà la respiració. Sentí quelcom que li va remoure totes les peces del seu engranatge. Potser era pel temps que feia que ningú no l'abraçava d'aquella manera, o per la manca d'afecte que havia sofert en els seus darrers anys, però el cert era que restà gèlida, talment com una d'aquelles figures emblemàtiques que s'exposen als museus de cera.

-Li passa alguna cosa? – li preguntà la mainadera.

Però la Maragda no va dir res.

-Es troba malament? Vol que li facin un reconeixement mèdic. – insistí la bressolera.

Res. Seguia muda. La mirava fixament, sense treure-li l'ull de sobre, però no responia a cap de les preguntes.

-Pot avisar un metge? Em quedo aquí, vigilant-la. – li pregà a l'advocat.

En l'instant en què l'advocat s'aixecà per anar a buscar ajuda professional, la Maragda retornà en si.

-No cal. Ara que ja sé que la nena es troba bé, i vostès estan aquí, marxaré cap a casa. Gràcies per tot el que han fet.

-No pot marxar. – va apuntar l'advocat.

-Com? – preguntaren les dues a la vegada com si haguessin assajat el duet durant setmanes.

-Sisplau. Fins que no sapiguem l'estat dels meus clients, vostè, legalment, no pot marxar.

-Per què? – preguntà la mainadera en comprovar que la dona no sabia defendre's a ella mateixa.

-Assumptes professionals i de testament. Sàpiga que aquesta família és una de les més distingides del país. Vostè a viscut en primera persona un accident especial que pot tenir una transcendència fora del comú. Els rumors, la premsa... ja m'entén...

Aquell interval suspès en l'atmosfera durant un instant mesurable segons les perspectives i l'òptica del subjecte semblà deixar una espècie de convenciment temporal. Per tant, tots tres van romandre a les expectatives d'aquells comunicats mèdics que s'anaven produint al llarg de la jornada.

CAPÍTOL 11***El comunicat mèdic***

L'espera d'esdeveniments va potenciar el creixement de tensió. La mainadera, visiblement afectada pel decurs dels fets, es mirava de reüll a l'advocat. Una mirada agressiva que semblava una daga que en qualsevol instant el podia deixar esmicolat. D'altra banda, l'advocat no treia l'ull de sobre a la Maragda. Eren observacions mecàniques en què se li podia descriure un tel de dubtes i cert espaordiment. I la Maragda, la pobra Maragda que s'havia vist involucrada en un assumpte de manera involuntària, de tant en tant, aixecava la vista i els observava recelosa i avergonyida, talment com una actriu de repart primerenca a qui l'escenari li produeix certa intimidació.

-M'agradaria parlar amb vostè. – li comunicà la mainadera a l'advocat.

-Sisplau...

-En privat, si pot ser possible.

L'advocat es rumià la petició tot observant el comportament i la reacció de la Maragda.

-És urgent?

La mainadera esbufegà i aixecà la vista cap al sostre en un clar símptoma de desesperació.

-Que no s'escaparà enlloc... Oi que no dona?

La Maragda seguia sense trencar aquell pacte de silenci que s'havia promès a si mateixa.

-Insisteixo. Si no és urgent, preferiria esperar un altre moment més idoni.

-Més idoni? Quan? Quan hagin mort?

-Sisplau...

-Bé, doncs, sense romanços. El fet que hagi demanat a aquesta dona que es quedi no tindrà res a veure amb aquella bajanada de testament que va encomanar el senyor Gifré?

L'interrogant era prou complicat i difícil de respondre. Una situació incòmoda a la qual no tenia cap ganes de fer-hi front en aquell instant. Just en aquell moment, la porta de la unitat de cures intensives s'obrí. Un dels metges que portava l'evolució del matrimoni els va fer passar a tots tres al seu despatx personal.

Després de l'encaixada de mans de rigor, i sense gaires dilacions, els comunicà l'últim informe mèdic sobre el seu estat físic.

-Tant el senyor Gifré com la seva senyora, fa poc més de mitja hora que han entrat en una fase molt més profunda del coma. Es pot dir que gairebé estan en estat vegetatiu. La màquina, gairebé ho fa tot per ells. Encara és molt aviat per avançar conclusions, però és possible que d'aquest estat ja no en surtin mai més.

-Perdoni doctor... – va interrompre l'advocat – Això significa que els queda poc temps de vida?

-No se sap mai. Poden estar hores, dies, setmanes i inclusos anys.

-I existeix una possibilitat de recuperació?

-Mai es pot dir que no. En aquesta vida, tot és possible. Però són casos molt excepcionals. En aquests moments, la meva obligació és posar-los en la pell del pitjor escenari. Si després milloren, doncs endavant, tots ho celebrariem. Però ja els aviso. El més probable és que no se n'acabin sortint. Ho sento...

A la sortida del despatx, ningú dels tres va gosar dir res. La sentència del metge els havia escapçat l'alè.

A la Maragda li van entrar ganes de fugir. Hi havia quelcom en l'aire que respirava que li feia mal nas. Tot i així, no va tenir valor per expressar les seves necessitats en aquell instant tan crític.

La mainadera estava dessolada. Els ulls, amb els contorns vermells de tanta plorera, regalimaven llàgrimes que dibuixaven diverses rutes damunt les galtes. Rutes que eixugava amb un mocador que aviat va resultar inservible després de tants mocs i flux acumulat.

L'advocat se la mirava pensatiu. Quiet. Amb la ment dispersa, com si estigués circulant en un altre món. No es podia acabar de creure tot el que estava passant. El seu client, el senyor Gifré, amic íntim des de la seva infantesa, havia descrit aquella situació en un testament que semblava impossible que arribés a tenir l'obligació de posar-lo en pràctica. I ara què? Què se suposava que havia de fer? Donar la nena a aquella desconeguda en adopció? I si no ho feia? No, impossible. Estava obligat a fer-ho. La llei, el notari, el codi professional... Déu meu! Va exclamar interiorment. Déu meu! Què has fet Miquel?

CAPÍTOL 12

Obertura i lectura del testament del senyor Gifré

L'advocat acompanyà a les dues dones implicades a llegir un testament redactat pel senyor Gifré a cal notari.

La mainadera, cada vegada més molesta amb la presència de la Maragda, no va poder contenir les preguntes durant el trajecte.

-Conec el contingut del testament. Però no entenc per què s'ha d'obrir si els senyors Gifré encara son vius?

-Per incapacitat. – va respondre l'advocat. – El testament s'havia de fer efectiu en cas de mort o incapacitat temporal de tots dos.

-Quina bestiesa! No li pensarà donar la nena?

-Si ja coneix el contingut total del testament, no sé per què em fa aquesta pregunta. Crec que el document ho exposa ven clar.

-S'ha begut l'enteniment! Vostè! Els senyors! Tothom! És que no hi ha ningú que pensi amb la nena?

-No penso discutir més. No és el lloc, ni el moment, ni amb la persona adient. Ara arribarem al despatx del notari, aquest obrirà el testament, el llegirà en veu alta, i es complirà tot el que hi ha redactat, punt per punt, i lletra per lletra. Així ho va manar el senyor Gifré.

La lectura del testament fou freda, distant. Les circumstàncies no eren agradables per ningú, i la Maragda, la persona més implicada, no va entendre com algú que no coneixia de res li deixava en les seves mans una nena desemparada i tota la fortuna i patrimoni que aquesta arrossegava. A fi que la petita Alba no patís cap trauma psicològic molt més profund del que ja devia estar passant, s'havia muntat un escenari idoni per justificar l'entrada d'una dona desconeguda en la seva vida. Ja feia mesos, que el senyor Gifré, li havia comentat l'existència d'una àvia llunyana que algun dia els visitaria. Una àvia que se l'estimava molt però que les obligacions la tenien lligada permanentment. Aquest paper havia d'estar acceptat de ple per part de la Maragda si volia accedir al patrimoni de la família i mai havia d'ésser revelat a la nena. Perquè tot es dugués a terme, l'Esteve Sollà, l'advocat present, vetllaria pel compliment de les condicions, i en qualsevol moment, si les normes s'infringien, tenia el poder d'anul·lar el testament en tota la seva totalitat. Si això arribava a passar, la nena passaria a la custòdia de la mainadera, la senyoreta Olga, i la fortuna seria administrada per l'advocat fins que la nena fos major d'edat, moment en què l'Alba heretaria de ple dret tot el patrimoni de la família, negocis inclosos. Calia esmentar també, que mentre l'Alba estigués a càrrec de la nova àvia, la mainadera seguiria amb les mateixes funcions de sempre i vetllaria perquè la petita Alba fos cuidada i educada dins d'uns marges normals. Qualsevol conducta negligent o qualsevol símptoma de deixadesa per part de l'àvia vers la nena, la mainadera o comunicaria amb proves fidedignes a l'advocat perquè aquest fes les accions pertinents.

Tots aquelles puntualitzacions i aclariments van alleugerir la tensió que descrivia la mirada de la mainadera. La darrera línia del testament, li retornà el somriure perdut de feia hores.

Si en la primera trobada entre l'àvia i la nena, la dona no volia complir amb el paper d'àvia, aquesta tenia tot el dret a renunciar al testament i s'activaria les darreres clàusules del contracte on la mainadera es feia càrrec al cent per cent de la petita Alba i l'advocat de l'administració del patrimoni. Un primer contacte que s'havia de produir en la més estricta intimitat, sense cap influència externa.

Sota aquells paràmetres, la tornada a l'hospital va ésser molt més relaxada. L'advocat i la mainadera estaven segurs que aquella dona de pocs recursos i de capacitat moral limitada no acceptaria el repte i que a més, la petita Alba, adolorida i desconcertada, la rebria de molt mala gana, fet que produiria un rebuig i una posterior declinació definitiva a acceptar el testament.

En qüestió de minuts, ja podien tenir la paella pel mànec. Un fet molt més que positiu, donades les circumstàncies viscudes en les darreres hores.

CAPÍTOL 13***La decisió de la Maragda***

Abans d'entrar dins l'habitació de la petita, l'advocat va comunicar les darreres pautes a la Maragda.

-Mostris afable, afectuosa. La nena creu que és la seva àvia. No cal que doni gaires explicacions. Si no vol acceptar la proposta del testament, només a de dir que a vingut per saber de primera mà l'estat de salut del seu fill, però que té que marxar immediatament. Nosaltres ja ens empescaríem la resta. Ho ha entès?

La pobra dona, marejada de tanta instrucció i esdeveniment inesperat, va fer que sí amb el cap i obrí la porta lentament. La nena dormia. Tenia l'habitació per ella sola. Parets blanques, llit de baranes, aparells mèdics penjant com llonganisses damunt del capçal i una finestra ampla que donava pas a una llum tènue de color groc que esfilagarsava la mateixa cortina en forma d'onades simètriques.

Amb molta cura, va asseure's a la butaca de pell que hi havia al costat del llit i observà aquella cara d'àngel com una monja embadalida davant la imatge de Jesucrist. Una sensació que creixia a mesura que repassava aquelles faccions. Nas espigat, galtes vermelles i arrodonides, celles despoblades, llavis carnosos i un cabell castany rinxolat que resseguia el clatell dibuixant un somriure simpàtic al començament de l'esquena. Li era familiar, molt familiar. No recordava d'on ni de quan, però mentre més la mirava, més imatges li venien a la memòria. Unes imatges borroses que li narraven unes històries confuses.

Enmig de tant guirigall, i a causa de tanta emoció, l'esgotament i la son la van vèncer i quedà adormida. A més, aquella olor característica de tots els hospitals i el silenci que imperava en aquell racó, van ajudar a què la clapada fos intensa.

El rellotge va esgotar els minuts com si fos un comprador impulsiu en època de rebaixes. La infermera que portà el menjar a l'Alba, no va gosar despertar-la. La nena, sorpresa per la seva presència, va preguntar qui era.

-La teva àvia! – exclamà. No la coneixes?

-L'àvia? La que viu a l'estranger?

-Sí, això m'han dit. No l'has vist mai?

L'Alba va fer que no amb el cap, mentre obria la boca per rebre la primera cullerada d'aquella sopa insípida.

-Tenia moltes ganes de conèixer-la. Tinc tantes coses que preguntar-li?

-Deixa-la dormir. Se la veu molt cansada. A vegades, si els viatges són molt llargs, et deixen baldada. Quan es desperti, ja la podràs interrogar.

La ment de la Maragda va viatjar en aquells moments a través del temps. Somnis repartits en petits fragments on el poble, la seva llar, la seva adolescència, el seu casament, el naixement dels seus fills i la posterior pèrdua d'aquell benestar a causa d'una guerra injusta i cruel n'eren els protagonistes.

Les imatges i els esdeveniments no dibuixaven uns escenaris molt concrets. De fet, els detalls, eren força caòtics i confusos.

En una de les escenes en què el somni semblà aturar-se, l'entorn d'aquell parc en el qual dormia sota un banc amb els seus dos nens, agafà un to molt més clar. Fins i tot, el diàleg que mantenia amb el Miquel, el fill gran, era tan nítid i entenedor que semblava real.

-Per què no hi fas res? Per què no podem anar a la farmàcia? Per què no podem viure dins d'una casa? Per què no podem comprar roba, menjar, ni tan sols anar a l'escola? Per què?

-Fill... No és tan fàcil... Estic jo sola i des que el pare...

-Això, on és el papa? Sempre deies que tornaria. On tornarà ara si no sap on vivim? Com ens trobarà? Per culpa teva ja no el veurem més. Per culpa teva vam marxar del poble, lluny de l'escola, lluny dels amics. Per culpa teva ja no tens feina, ja no tenim on viure. Això és una merda mama. Ets una inútil!

El seu fill mai li havia perdut el respecte i mai havia gosat aixecar-li la veu d'aquella manera, i menys, insultar-la. La frustració acumulada i els nervis van esclatar de cop i van deixar-se anar en aquella bufetada que el va tombar d'esquenes al terra. En aquell instant dramàtic, en Miquel va perdre el poc sentit comú que pot tenir una canalla en aquella edat i va cridar l'atenció d'un parell de guàrdies que la feien petar uns metres més enllà. Quan la Maragda li tapà la boca amb la mà ja va ser massa tard.

Aquell fragment franquejava els límits del somni. El moment en què la separaven dels seus fills, la Maragda es despertà sobresaltada.

La petita Alba va somriure. Aquella nena, s'assemblava tant a la filla que havia perdut en el passat, a la filla que havia dibuixat el somni, que l'expressió que li sortí de la boca va ésser provocat per un pensament intuïtiu.

-Filla... Com estàs?

-Àvia...

La petita va obrir els braços i la Maragda no s'hi va poder resistir. Va aixecar-se com si hagués estat empesa per una molla i la va abraçar i petonejar per tot arreu.

L'olor, la dolçor de la seva veu i la tendresa dels seus petons la van endolcir com mai. Aquella capa protectora que no deixava passar ni el més mínim raig d'amabilitat i que s'havia mostrat indestructible durant tants anys, en qüestió de segons, s'havia esmicolat en mil bocins.

Aquells deu segons que van romandre enganxades, per ambdues, van significar un espai nou, una oportunitat a una esperança perduda, un benestar que semblava haver-se fet fonedís.

-Els meus pares... – va dir mig somiquejant la petita. – Els meus pares...

-Tssss... – va fer la Maragda mentre premia la cara de la nena contra el seu pit. – Ja ho sé... ja ho sé...

L'Alba, com si es tractés d'una nina a la qual algú, de cop i volta, li hagués accionat el mecanisme del plor incessant, arrencà a gemegar de manera desesperada i buidà tot el sentiment de por i d'incomprensió que tenia tancat a dins des de feia massa hores. La Maragda, com si de sobte hagués retrocedit en el temps, recuperà aquell dot de mare en què l'instint permet saber com i fins on cal estima i comprensió i li va permetre lliure expressió i llibertat de to.

Va ésser una escena molt emotiva que refermà el seu vincle. Un vincle especial. Curt. Intens, i fins i tot de difícil qualificació, però especial.

La porta de l'habitació les va sorprendre. L'advocat i la mainadera, alertats pels plors de la petita, no van poder aguantar més la curiositat i van entrar sense demanar cap tipus de permís.

En veure la cara de l'Alba, feta un poema de tanta llàgrima i tant moc, la mainadera es tirà literalment damunt d'ella i li passà un mocador per eixugar-li tot aquell escarafall.

L'advocat, convençut del seu criteri i empès per la lògica, dictaminà a la petita el futur immediat d'aquella inesperada situació.

-Tranquil·la Alba. No pateixis. Mentre l'àvia sigui fora i els pares no es recuperin, jo i l'Olga cuidarem de tu.

La nena observà amb incredulitat el rostre de la Maragda i exclamà amb cert enuig el primer que li passà pel cap.

-No és cert! L'àvia no se'n va! Oi que no àvia?

La mirada de la petita, un llambrec carregat de desemparança, va activar una part de la seva maquinària que feia molt de temps que havia quedat oblidada. La roda de l'orgull i la personalitat pròpia adquirí una embranzida prodigiosa i improbable que li proporcionà la suficient força per imposar-se. La resposta fou tan concisa i esclaridora que no deixà entreveure cap incògnita.

-L'Esteve es confon. Em quedo. No pateixis. Juntes, ho superarem tot.

La nena, il·lusionada per aquell suport familiar que de cop i volta havia aparegut en el moment que més el necessitava, se subjectà a ell amb força i petonejà la Maragda talment com un gos falder.

-Però... - intentà protestar la mainadera.

-Està decidit Olga. - sentencià la Maragda – I espero que m'ajudis des de dins. Compto amb tu.

Coneixes la casa, saps els horaris i els costums de la nena, i estàs habituada als seus rampells.

Necessito que visquis amb nosaltres i que em facis costat.

L'Olga anava a replicar de nou, però l'advocat, com a bon professional, intentà assimilar la decisió adversa i trobar aquella escletxa per la qual una bona estratègia i pogués passar de manera inadvertida i l'invità a sortir al passadís per posar-la al corrent.

-Què?

-Tranquil·la. No passa res.

-Com que no passa res? Aquesta bala perduda es quedarà a càrrec de la nena?

-Calma't. Pensa-ho bé. Segurament, al cap de pocs dies, ens demostrarà la seva incompetència com a mainadera de la nena. Només és qüestió de paciència. És més, t'acaba de donar ella mateixa l'oportunitat perquè la vigilis de prop i la incapacitis per aquesta tasca en qualsevol moment. Només cal que li paris un parany en el moment idoni i tot tornarà on havia d'estar. Fins i tot comptaràs amb el vist-i-plau de la petita. És una jugada perfecta. Què no ho veus?

Aquell pla va satisfer la mainadera. Sempre havia necessitat que algú li controlés els seus impulsos, i l'advocat li havia demostrat amb poques paraules que era la persona adient.

Sota aquell paradigma es va dibuixar una nova vida per tots ells. Un quadre possiblement fugaç, però a la fi i al cap, una nova situació que els posaria a prova en poc temps i que en bona mesura resultava ésser fruit del destí, d'aquella fal·lera pel destí que sempre havia acompanyat al senyor Gifré.

CAPÍTOL 14***La difícil adaptació de la Maragda***

Quan van arribar a la casa dels senyors Gifré, una autèntica obra d'art gegantina, amb un estil de disseny modernista que feia impressió, talment com si fos un dau de paper desmuntat, amb les dues ales quadrades desplegadas que queien suaument damunt la gespa com si només la volguessin acaronar, la Maragda l'observà bocabadada i amb un nus a la gola d'aquells que costa moltíssim d'empassar.

Les parets de cristall, implacablement nítides i desproveïdes de partícules de pols, dibuixaven el jardí talment com un quadre artístic, amb ombres màgiques i tonalitats inversemblants de manera que el feien encara més interessant del que per sí ja era.

Davant de la façana, a pocs metres de la porta, s'aixecava una parella de dofins de pedra que donaven la benvinguda amb un raig incessant d'aigua que acabava repicant en un llac ovalat en què les ones dibuixaven uns cercles simpàtics de tonalitats diverses gràcies als diferents focus que els il·luminaven de manera intermitent.

El rebedor, un enorme espai definit amb terres de marbre i parets de rajola, amb un sostre transparent que difuminava la llum natural del Sol i convertia l'estança en un palau celestial, distribuïa l'interior de l'habitatge en forma de creu.

En Robert, una espècia de majordom en extinció, d'aquells que encara s'inclinaven per saludar i oferien les seves mans per dur qualsevol equipatge, amb un gest afable invità a la Maragda per un recorregut intern de la casa fins arribar a la seva habitació.

-Senyora... Si desitja res més, només té que tocar la campana... – va dir l'atent servent mentre assenyalava una campana daurada que hi havia damunt de la seva tauleta de nit.

La Maragda va romandre muda. Feia tant de temps que no li devia les gràcies a ningú que només va respondre a l'amabilitat d'aquell home de testa desproveïda de pèl i bigoti molsut amb un lleuger cop de cap.

La seva cambra era immensa. Un llit amb mosquiteres que penjaven per tot els cantons i que convertien el jaç en una espècie de gàbia elegant, de tonalitats groguenques, situat davant d'una finestra de mides importants que ensenyava amb refinament un paisatge al·legòric a una petita selva verge. Un vestidor carregat de vestuari femení que encaixava molt bé amb les seves característiques físiques i una habitació de bany complet que ressaltava per una extravagant banyera hidromassatge de color gris cendra que dominava la part més posterior de l'espai.

Seguint l'instint humà, decidí omplir d'aigua tèbia la banyera i gaudí d'una sessió relaxant que es perllongà més del que havia previst en un primer moment.

La satisfacció de sentir aquells dits líquids que li renovaven bona part d'aquella massa muscular tan castigada durant tant de temps, el gust de treure's del damunt capes i capes de brutícia que havia acumulat la pell durant tants anys, el silenci que regnava en aquell espai només esquinçat de tant en tant pel cant d'alguna au del jardí, i la delectació d'aquella flaire que desprenia aquell suavitzant de tacte benigne li van fer perdre la noció del temps amb certa facilitat.

De sobte, una mà que repicava de forma incessant la seva porta, aconseguí extreure-la d'aquell estat hipnòtic en el qual s'havia endinsat de manera quasi involuntària.

-Qui és? – preguntà sorpresa.

-En Robert, senyora. El sopar és a taula. La senyoreta Alba estava preocupada per vostè i ha preguntat si baixava.

-El sopar?

-Són les vuit passades senyora.

-Les vuit? Caram! Sí, ara baixo.

-D'acord senyora.

Les hores s'havien esfumat com el fum d'una cigarreta. A corre-cuita, s'assecà el cos amb aquella meravellosa tovallola de tacte blanenc que li acaronava cada centímetre amb una delicadesa celestial i es vestí amb el primer conjunt que li semblà que li esqueia.

Quan va aparèixer per la porta del menjador, tots els presents van mostrar amb exclamacions d'admiració el canvi positiu que havia sofert la seva imatge física. Tots excepte l'Olga, que amb certa indiferència, li va retreure la seva manca de puntualitat i respecte pels horaris de la casa, bàsicament centrats en el benestar de la petita Alba.

Aquella tensió va romandre en l'ambient durant tota la vetllada. Una tensió que només ignorava l'Alba i que trencava els silencis amb les seves preguntes retòriques i de contestació fàcil i directe que anava fent per torns com si es tractés d'un d'aquells concursos de televisió en què el presentador i moderador s'encarrega d'equilibrar la balança al màxim.

Després de sopar, la Maragda acceptà la petició de la petita i li explicà contes de fades en què la imaginació i l'originalitat n'eren les normes principals.

El somriure constant de la nena i l'atenció vers les seves narracions la van fer sentir tan viva que va gaudir d'aquells minuts com si fossin un espai de temps diví concedit pel més enllà com a fruit de les seves pregàries.

Absorta per aquella situació que li recordava per moments certs instants d'un passat gairebé oblidat i perdut, ignorà per complet l'horari estricte de la petita fins que l'Olga li recordà amb un caire poc amistós.

-Perdoni, però ja està bé, no?

-Com? - preguntà la Maragda sorpresa pel to i pel significat d'aquell interrogant.

-Ja li vaig comentar els horaris de l'Alba. Demà té escola, i no és gens convenient que a les onze de la nit encara estigui desperta. Confiava amb la seva responsabilitat i el seu deure, però ja veig que m'he equivocat. Apa Alba, anem a dormir...

La nena, sense gosar replicar, s'aixecà del sofà, agafà la mà de la mainadera, i pujà escales amunt tot observant de reüll la cara de tomàquet que se li havia posat a la seva àvia.

Altra vegada la menyspreaven. Altra vegada la criticaven. Altra vegada l'ignoraven com a persona capaç d'ocupar-se d'un menor al seu càrrec. De cop i volta, aquelles sensacions agradables que treien el nas després de tants anys encofurnades dins del racó més profund de la seva ànima, s'havien convertit en aquells mals records que sovint li plantejaven la teoria del suïcidi. Una teoria que mai passava a la pràctica sobretot gràcies a la projecció del seu fracàs en aquelles copes d'alcohol que ajudaven a difuminar el seu estat d'ànim fins gairebé la pèrdua de coneixement i que no va poder evitar repetir-ho al comprovar que l'ampolla de vi que havia deixat estratègicament l'Olga damunt la taula, estava oberta i quasi gairebé plena.

CAPÍTOL 15***Les travetes de l'Olga***

L'endemà fou un dia terrible. De fet, no s'enrecordava ni com havia acabat damunt del llit, però el cert era que encara anava amb la mateixa roba.

L'entrada dels raigs solars per la finestra i l'encert d'algun d'ells que espetegava directament sobre el seu rostre era com el càstig d'una fuetjada virulenta. El dolor que sentia al cap era immens, com si anés a rebentar, com si algú de manera indiscriminada disparés dards de punta fina amb l'objectiu de fer desaparèixer el centre de la diana.

La casa estava en silenci. No tenia esma per aixecar-se, ni ganes de veure a ningú. Sentia vergonya. Amb prou feines, va poder posar-se dempeus, va caminar en direcció a la finestra, abaixà la persiana a fi d'evitar la llum solar, i tornà a estirar-se damunt del llit ofegant contra el coixí unes petites exclamacions de disgust i decepció.

Vora el migdia, el repic d'un puny a la porta la despertà. Era en Robert.

-Senyora, es troba bé? Vol que li porti alguna cosa? Senyora?

Va trigar uns segons a situar-se i empassar saliva per esclarir la gola i poder treure un petit fil de veu.

-No. No vull res. Necessito una mica de repòs, res més.

-Vol que li pugui el dinar?

-No, no tinc gana.

Pel mutisme del majordom s'endevinava la seva preocupació. Hi havia quelcom que no rutllava i durant un segons va dubtar alhora d'intervenir, però finalment, va decidir mantenir-se al marge.

-Està bé. Si necessita res, ja sap què ha de fer...

L'alcohol la transformava, la debilitava. Li prenia la personalitat. S'emmarcia com una rosa a l'entrada de l'hivern. La crítica interna era tan ferotge i assetjadora que realment queia en un pou sense fons del qual n'era difícilíssim sortir-ne.

A mitja tarda, l'Olga parlà rere la porta.

-Maragda?... Maragda?

S'assemblava tant la veu d'aquella mainadera a la veu d'aquella filla que havia perdut feia tants i tants anys enrere...

-Sí?

-L'Alba m'ha demanat que si vostè la podia anar a recollir aquesta tarda a l'escola. El cert, és que li ha sabut greu que durant tot el dia no s'aixequés per dir-li res.

Una nova daga que feia mal. Aquesta vegada, havia entrat ben endins.

-A les sis d'acord? Avui té classe extraescolar de música. Em sent?

L'escola. I on era l'escola? I tindria que anar sola?

-Em sent? – va tornar a insistir la mainadera.

-M'acompanyarà? – va preguntar la Maragda.

-No, no puc. Ja li he dit en Robert que la porti amb cotxe. Ell sap on és l'escola. Vostè només a d'esperar que surti del recinte, d'acord?

-Sí...

-Molt bé. Sobretot, no faci tard.

Per primera vegada semblava atenta, detallista. Li havia cedit el privilegi d'anar a cercar la nena a l'escola i havia tingut l'amabilitat de proporcionar-li un xofer de luxe. Els remordiments potser li havien regirat l'estómac i la fera, amb més càrrega de consciència, ja no semblava tan salvatge.

Animada per l'encàrrec, va mirar de remuntar de nou el vol. L'esperança i la il·lusió de recollir a la petita Alba la van fer espavilar. A fi d'evitar més errades, va acondicionar-se, va baixar a fer un most, i li recordà a en Robert l'hora i la cita.

-A quina hora sortirem Robert?

-Fa bé de dir-m'ho. La senyoreta Olga m'ho ha esmentat tan ràpid que he quedat confús.

-Li sembla bé a dos quarts de sis?

-Dos quarts de sis?

-Li sembla aviat? És que m'agradaria ser puntual. Ja m'entén.

L'home va mostrar certa reticència, però tampoc va realitzar més oposició.

-D'acord... Com vostè desitgi...

El trajecte fins l'escola va ésser molt agradable. L'ambient era distès i en Robert tenia la capacitat i la gràcia de convertir qualsevol detall en una anècdota disfressada de diversió i un punt àlgid de comèdia.

L'escola era molt elegant. Un edifici de caire romànic amb un jardí immens. Quan van deixar el cotxe a l'aparcament, van adonar-se que potser havien arribat massa aviat. Pràcticament, no hi havia vehicles.

-Què fem ara? –preguntà la Maragda un pèl desorientada.

-Anem fins la porta d'entrada a l'edifici i esperem la sortida de l'Alba.

Van trigar ben bé tres minuts en creuar a peu aquell recinte guarnit i dissenyat per acaparar les mirades dels vianants i visitants.

A peu d'escala, van conversar una estona més fins que el pas del temps els denotà que hi havia quelcom que no rutllava. El rellotge dibuixava gairebé les sis de la tarda i no hi havia cap símptoma de moviment. Ni l'arribada de pares o mainaderes, ni la sortida dels alumnes.

-És estrany, oi? – comentà la Maragda amb certa tremolor vocàlica.

-Sí. – apuntà en Robert. – Aniré a dins a fer un cop d'ull.

La porta cedí. Era un bon senyal. Caminà uns metres i sentí com les seves passes ressonaven en un espai infinitament buit.

-Hola! Hi ha algú?

Res. Cap resposta.

-Hola?

La manca de correspondència l'incità a accelerar el pas. Cada vegada que passava per davant d'una aula i aquesta estava desproveïda de professors i alumnes els nervis se li anaven acumulant.

De sobte, el xiulet incessant d'una persona que intentava entonar la melodia d'una cançó popular li va fer recobrar les esperances. Provenia dels serveis.

-Ecolti? – preguntà des del darrere la porta.

Però el xiulet continuava avançant sense cap tipus d'interrupció. Era el servei de dones, i mai hauria gosat entrar-hi, però en aquelles condicions va decidir trencar les normatives de la seva moralitat.

L'escena era prou contundent i dramàtica. Una dona de la neteja fregant el terra amb les oïdes tapades per uns auriculars.

La dona, entrada en carns, amb un pompis exuberant que es bellugava al mateix ritme que el fregall, intuï la presència amenaçadora d'un intrús desconegut i inesperat, sinònim de perill, i s'aixecà d'una revolada agafant el pal de la baieta talment com un fusell i apuntant les tires humides contra el rostre d'en Robert.

-Alto! No es mogui ni un centímetre més!

En Robert aixecà les mans com si veritablement fos un lladre enxampat i restà en silenci a l'espera d'esdeveniments.

-Qui és? Què vol? – preguntà acceleradament la dona.

-Em dic Robert. Sóc el majordom de la senyoreta Alba Gifré. Una alumna de primària que avui li tocava la classe de música. He vingut amb la seva àvia, que està esperant a fora.

La dona, convençuda de la versió d'aquell intrús, abaixà la baieta mentre negava contínuament amb el cap.

-Avui no hi havia classe de música.

-Com?

-Doncs el que sent. Els dilluns no hi ha classe de música. Ni ara, ni abans. No ha vist que l'escola era buida?

-Sí, per això he entrat. Ens ha estranyat molt que no hi hagués cap moviment.

-Algú els ha enredat. La nena, ja fa una hora que ha plegat.

En Robert es posà les mans al cap escenificant un clar símptoma de desesperació. Mentre es gratava els cabells com si tingués una plaga de polls incontrolada, remugava en veu alta diverses hipòtesis de solució tràgica.

-No cal que pateixi tant home... – apuntà la dona.

-Com diu?

-Tot això que planteja no haurà succeït. Aquesta escola té unes normes estrictes en el tema de la seguretat. Si un alumne no és recollit pels responsables durant un temps prudencial, una patrulla de la policia local que controla la sortida de l'escola, els recull, se'ls emporta a comissaria i avisen als pares a fi de notificar la incidència i si s'escau, la denúncia pertinent. Ja sap vostè que en aquesta escola, els alumnes, solen ser de famílies molt importants.

Aquella normativa l'alleujà. Després d'agradir-li l'ajuda i demanar-li disculpes per la interrupció de la seva tasca de neteja, sortí a fora per explicar-li les novetats a la Maragda i sense més dilacions es van dirigir a la comissaria.

Dins d'aquell cau on hi regnava el soroll i el descontrol, la Maragda, no va saber ubicar la posició de l'Alba. En Robert, després d'anomenar el nom de la petita i d'explicar el cas a recepció, començà a lligar caps.

-Què? On la tenen? – preguntà nerviosa la Maragda.

-Ja se l'ha endut l'Olga.

-Com...

-Sí, dona. Tal com ho sents. Amb informe inclòs.

-Ja...

Tots dos havien arribat a la mateixa conclusió. Les travetes de l'Olga només havien acabat de començar. El pla per incapacitar-la com a responsable de la nena i treure-la de la seva vida, ja havia agafat empenta.

CAPÍTOL 16***La desconfiança***

Aquella nit fou la primera de moltes altres més on l'Olga cercava deixar en evidència a la Maragda davant de la petita Alba. No només volia recollir proves per invalidar aquell testament del senyor Gifré, sinó fer-la fora de la vida de la nena per sempre més.

La Maragda no estava preparada per aquell atac indiscriminat i cruel. La debilitat li anava recremant qualsevol brot verd d'esperança i en cap moment la deixava regenerar-se per poder fer front a aquell enemic.

El segon parany no va trigar gaire a esdevenir.

Habitualment, la persona que cuida d'un infant durant molt de temps, en coneix els punts febles i les fòbies imaginàries. L'Alba en patia només una, però realment, era atordidora. No suportava que ningú li lligués els braços. Va ésser una por que agafà des de petita, quan encara només tenia un any. La causa d'aquesta fòbia es va esdevenir quan li van tenir que immobilitzar els braços tant els dies anteriors a l'operació de fissura palatina com als dies posteriors a la sortida de quiròfan. Era cert que la fissura gairebé era imperceptible, que només li mancava unir la part posterior del paladar i formar-li la campaneta, ja que havia nascut sense ella, i que amb dos dies ja va ser fora de l'hospital, però les seqüeles d'aquella tortura prou injusta i cruel per un nadó de curta edat, van quedar dins la seva ment per molt de temps.

Aquell cap de setmana, la classe de l'Alba feia l'obra de teatre que els pertocava representar un cop per trimestre.

L'Olga va animar a la Maragda que l'ajudés en les tasques de preparació de la petita i juntes van anar rere l'escenari on els petits actors s'havien de posar els vestits i acabar d'assajar els fragments del seu guió.

El recinte era ple de gom a gom. Pares, mares, àvies, avis, oncles, germans... No hi cabia ni una agulla. L'Olga s'encarregà d'embolicar l'Alba de venes de dalt fins baix. Feia de mòmia. Tot el cos menys els braços. Quan només mancaven aquestes extremitats, va saber escapolar-se hàbilment i deixà la tasca en mans de la pobra inconscient Maragda.

-No puc més noia... M'estic pixant a sobre...

-Vagi, vagi. – apuntà la Maragda.

-Gràcies. No cal que m'esperis. Acabi amb els braços que la funció està a punt de començar.

I era cert. La directora de l'escola donava la benvinguda a tots els assistents i presentava l'obra resumint l'argument amb prou diligència. La Maragda, convençuda que aquella feina era bufar i fer ampolles, començà a embenar-li l'espatlla mentre observava cofoia com la nena gaudia d'aquells instants amb un rostre ple d'il·lusió i felicitat.

Quan el teló començà a obrir-se per donar pas a les primeres actuacions dels nens, l'Alba començà a xisclar com si fos un xai que rebia les primeres escomeses de l'escorxador.

La Maragda intentà calmar la nena i entendre-la davant la mirada atònita dels espectadors i de les docents, però la seva fúria i la seva agressivitat fou tan horriblement progressiva que es va veure incapaç d'aturar aquell atac imprevisible.

Quan semblava que tot acabaria essent un drama per la nena, entrà l'Olga en escena com si fos un súper heroi de grans poders enigmàtics i va desfer l'embenatge que duia en els braços en un tres i no res. Acte seguit, l'Alba es calmà, i l'Olga aprofità l'avinentesa per agafar la

criatura en braços, excusar-la davant la directora, i sortí d'escena deixant com a causant d'aquell desastre a la pobra Maragda.

A partir d'aquell instant, la relació amb la petita Alba va patir un gir negatiu i inesperat.

La nena, quasi de manera inconscient, aixecà un mur de desconfiança entre les dues que poc a poc s'anà fent més ample i llarg.

CAPÍTOL 17***L'expulsió de la Maragda***

La Maragda s'enfonsava. No podia aguantar més aquella pressió. El menyspreu de l'Olga, la indiferència de la minyona, la Maria, que sempre es deixava endur per l'opinió de la mainadera, la desconfiança de l'Alba, que semblava augmentar al gust i al ritme que imprimia l'Olga, i el càstig subtil de l'Esteve Sollà, que rematava la feina a través del telèfon amb unes suggerents i disfressades amenaces, la tenien sotmesa a una tortura psicològica de la qual, cada hora que passava, li semblava més complicat sortir-ne airosa.

Aquell divendres va resultar ésser un parany perfecte. La Maria, habitualment, plegava al migdia per gaudir del cap de setmana i l'Olga, des de l'absència dels senyors Gifré, es feia càrrec de la cuina.

L'Alba, les darreres vegades, l'havia ajudat en quatre detalls. Posar un grapat de sal, remenar l'olla, tastar la salsa, afegir-hi ingredients. Un costum molt recent però que havia arrelat amb força, i de la qual, la Maragda, no en sabia res.

-M'hauria de preparar el forn. Avui farem pizzes. No tinc ganes de cuinar. – li demanà l'Olga a la Maragda.

-Si vol, podria fer jo el sopar. – respongué de bona fe.

-Com vulgui. Això sí, arribaré un pèl tard. Tinc hora a la perruqueria i ja sap que els divendres són complicats. Espero que sigui responsable i no deixi entrar la nena a la cuina.

-Descuidi.

Mentre la Maragda preparava la teca, pelant les patates amb una eina molt moderna que mai havia vist ni utilitzat, va irrompre la nena en escena.

-Vols que t'ajudi àvia?

Aquella pregunta dirigida amb certa dolçor li aixecà l'estat d'ànim de manera fulgurant. Tot i així, va recordar la normativa de l'Olga.

-No reina. No cal.

-Per què no?

-La cuina és perillosa pels nens.

-Però si els divendres, l'Olga sempre em deixa ajudar-la a fer el sopar. A més, m'ha dit que segur que t'agradaria molt que vingues.

-Això t'ha dit?

L'Alba va afirmar amb un cop de cap repetitiu. La Maragda ho va veure clar. Era una altra jugada per fer enfadar la nena i provocar més distanciament i més malestar.

-D'acord! Ajuda'm! Ja pots remoure l'aigua de l'olla.

-I puc tirar sal?

-Només una mica. Jo ja n'hi havia posat.

La nena pujà al tamboret, agafà una espurna de sorra blanca, l'escampà damunt del clot d'aigua i remenà la barreja amb una cullera de fusta talment com si fos una pala de platja.

-Ai! Em crema una mica!

-És clar. Posa't les manyoples que tens al costat del taulell.

L'Alba va voler agafar-les sense baixar del tamboret i va perdre l'equilibri. Per no caure de nassos al terra, va posar les mans damunt la cuina i el xiscle de dolor va penetrar per tots els racons de la casa.

La Maragda reaccionà ràpidament. La nena tenia les mans enganxades al taulell talment com si algú les hi hagués remullat de cola adhesiva. No entenia res. Aquells fogons dibuixats no estaven de color vermell. Per què xisclava? Intuïtivament, va apartar la nena de la cuina i va posar-hi les seves mans. No va poder ni tocar la placa. Tots els forats cremaven com mil dimonis. Llavors va adonar-se que tots els comandaments assenyalaven la màxima numeració de potència. Les mans de la nena estaven vermelles com un pebrot i la pobra Alba cridava de dolor fins a l'extenuació.

En Robert va sentir els xiscles des del garatge. Quan va veure el panorama, sense dir ni brot, es va endur la nena en braços fins l'hospital més proper. La Maragda no podia parar de dir el mateix.

-No semblava que els altres fogons estiguessin encesos. No ho semblava. No ho semblava. No ho semblava...

El personal d'urgències actuà amb tota celeritat. La sala d'espera observava els plors de la Maragda i comentaven en veu baixa qualsevol tipus d'especulació. En Robert intentà calmar-la escenificant una recuperació immediata de la nena, però l'estat de nervis de la Maragda i l'angoixa que patia havien aixecat un mur infranquejable que no deixava pas a les paraules de consol del seu acompanyant.

Aquella mitja hora llarga d'espera se li va fer interminable. Cada vegada que s'obria la porta d'urgències, aixecava la vista per observar si la cara del doctor que sortia era prou reveladora. Just en el moment que cridaren per megafonia l'atenció dels acompanyants de l'Alba, entrà la

mainadera per la porta de l'hospital com un llampec i se li avançà tot amenaçant-la amb el dit i prohibint-li l'entrada.

-No se li ocorreixi entrar! No vull que s'acosti més a la nena!

Per sort, les cures i el tractament s'havien fet a temps i, les mans, després d'un temps d'estar embenades, tornarien a la seva normalitat, però l'Olga estava disposada a finalitzar el tema de la Maragda en aquell precís instant. Exigí la denúncia, exigí que signés la seva imprudència, exigí una trobada immediata amb l'advocat, i exigí l'expulsió de la casa de manera ràpida i contundent.

CAPÍTOL 18***La reacció d'en Robert***

La Maragda va decidir rendir-se. No volia lluitar més contra aquella situació, tot i que el resultat la condemnava a una tristesa indefinida i a un estat de depressió profunda. Després de signar la renúncia al testament del senyor Gifré davant del satisfet i cofoi advocat, retornà a la seva habitació per passar-hi la seva darrera nit i per fer una maleta que la mainadera, com un acte de generositat immerescuda, li proporcionà amb el condicionant de poder-se endur les mudes que necessités d'aquell armari que mai havia estat seu.

En Robert va esclatar. No podia encaixar aquella situació, i pujà a l'habitació de la Maragda per recriminar-li el seu comportament.

Després de trucar diverses vegades i no obtenir cap resposta, entrà sense permís i comprovà estupefacte que aquella dona que tant apreciava estava a punt de caure altre cop pel precipici de l'alcohol.

-Deixi aquesta ampolla dona! – exclamà amb vigorositat a la vegada que li agafà el vi de les mans i buidà tot el líquid a la pica del bany.

-Per què es castiga d'aquesta manera? Per què ha acceptat la derrota tan fàcilment? Per què li consenteix aquest menyspreu a l'Olga? No s'estima la nena? No li agrada sentir-se estimada i formar part d'una família?

El bombardeig d'en Robert fou incessant. La Maragda no se'n sabia avenir. Va restar muda, petrificada, com si una onada de fred polar li hagués congelat totes les artèries.

-No pensa dir res? No pensa fer res? Doncs no cal que em preocupi més. Vostè mateixa...

L'home, capcot, amb els braços caiguts i la mirada perduda, es dirigí a la porta per sortir definitivament de la vida de la Maragda. En sentir el moviment del pany, ella el va aturar.

-Esperis Robert. No marxi.

-Maragda, jo...

La dona s'apropà a la porta, la tancà, li feu un petó al front, i l'invità a seure damunt del llit, just al seu costat.

Després d'un sospir profund, inspirà aire amb força i li explicà una de les històries més increïbles que mai havia sentit, fins i tot, superant els més enrevessats guions de les sèries televisives dels migdies. En aquell moment ho entengué tot. En aquell moment la va comprendre més que mai, i no es va veure en cor d'aconsellar-li res més. Només li demanà que no marxés lluny i que deixés la beguda per sempre, que no li feia cap bé.

CAPÍTOL 19***El comiat***

L'endemà, a trenc d'alba, la Maragda ja tenia les maletes a la porta a punt per marxar d'aquella casa que tants sentiments agredolços li havia despertat durant les darreres setmanes de la seva vida.

El dia s'havia aixecat pletòric, amb un Sol radiant que banyava de color d'or totes les cantonades de les finestres i tots els racons on els raigs acaraven amb delicadesa. En Robert havia aconseguit fer llevar l'Alba a temps per poder acomiadar-se. La nena baixava somiquejant. Les paraules d'en Robert i les actuacions vers la seva àvia dels darrers dies van despertar quelcom en el seu interior que injustificava tot allò que fins llavors havia semblat justificable.

-Àvia... Ho sento... M'he portat malament... No marxis...

La Maragda no va poder evitar un petit llagrimaig descontrolat. El cor se li trencava en mil bocins.

-No passa res reina... Si Déu vol, ens tornarem a veure...

-Però àvia... Quan tornaràs? I si els pares es desperten?

L'Olga escoltava darrera la paret de la cuina. En algun instant hauria intervingut per tallar la situació de soca-rel, però hi havia quelcom que surava a l'aire que la va aturar una i altra vegada.

-Sisplau àvia... Queda't. Li diré a l'Olga que faci les paus amb tu. Et comprarem un regal molt bonic, ja veuràs...

La Maragda acarona el rostre de la nena amb suavitat, li va fer un petó a les dues galtes, i se la mirà fixament perquè recordés les seves darreres paraules.

-Escolta Alba. El millor regal que he pogut tenir mai has estat tu, i en aquest moment, em fas l'àvia més feliç del món. Recorda això que et diré. Sempre t'estimaré, sempre. I sempre seré la teva àvia, diguin el que et diguin la gent. Porta'm sempre aquí dins, al teu cor, i cuida dels teus pares quan es recuperin, que segur que ho faran. Pensa amb mi, i sempre estaré amb tu. Digues-li a l'Olga que la comprenc, que l'estimo i que li perdono tot. Tracta-la sempre amb respecte. T'estima molt i s'ho mereix.

La Maragda sortí per la porta amb la mà a la boca, intentant ofegar el plor, i en Robert subjectà a la nena perquè no sortís darrera seu. A la cuina, l'Olga, sentí com si un huracà li hagués remogut tot l'estómac i vomità lleugerament a l'aigüera mentre observava per la finestra com la Maragda s'allunyava de la casa.

CAPÍTOL 20***La visita inesperada***

La Maragda decidí fer vida nova. Gràcies als contactes d'en Robert, va poder entrar en un centre de dia per cuidar a gent gran, on va tenir l'avantatge d'obtenir un sou, un habitatge amb les despeses pagades, encara que només es tractés d'una habitació de poc més de cinc metres quadrats i on havia de compartir les demés estances comunitàries, i una companyia constant i agradable tant per part del personal del centre com dels pacients que atenia.

L'amistat amb el majordom es va consolidar. Cada cap de setmana, es trobaven per poder conversar sobre les novetats de llurs vides i la Maragda no perdia detall de tot el que succeïa a casa dels Gifré.

Passats uns mesos, aquella primera esquinçada de cor que li havia suposat el seu allunyament de la petita Alba semblava ésser cada cop menys profunda i dolorosa. El fet de poder-la observar des de la distància els dies que sortia d'escola i jugava al parc fins ben entrada la vesprada li suposava una injecció de moral importantíssima. Tot i que moltes vegades va estar temptada d'apropar-s'hi, en cap moment va dur a terme aquells desigs a fi d'evitar conflictes amb l'Olga.

Aquell dimarts d'estiu, calorós, d'un cel blau immaculat, en el qual la Maragda gaudia d'un bon passeig pel jardí del centre al bracet d'un dels seus pacients més estimats, en Felip, un avi de més de vuitanta dècades ben portades, vidu, de cabell platejat i ulls blaus turquesa, la visita inesperada i accelerada d'en Robert va ésser el primer indicador d'alerta que feu percebre a la Maragda que hi havia quelcom que no rutllava i que l'afectaria més del desitjat.

-Robert? Què hi fas avui aquí? Ha passat res?

-Has de venir amb mi... corre...

-Què passa? És la nena?

-No perdem temps. Pel camí, t'ho explico.

La Maragada es mirà en Felip com si cerqués alguna resposta, i aquest, sense dubtar-ho, s'assegué al banc que tenia més a prop i l'invità a sortir del recinte comes ajudeu-me.

CAPÍTOL 21

Un esdeveniment imprevisible

Les explicacions d'en Robert, tot i ésser molt específiques i aclaridores, no van colpir tant el cor de la Maragda com les imatges que presencià a l'hospital. Tenia els seus dos fills, en Miquel i l'Olga, a pocs centímetres de creuar la ratlla que separa la vida de la mort.

L'advocat, visiblement commogut, no va donar crèdit a la seva presència.

-Vostè... vostè, doncs, realment, és la mare d'ells dos?

La Maragda va afirmar amb el cap.

-Increïble...

Un metge que esperava la seva presència l'alertà del risc que anava a córrer si acceptava una transfusió de sang tan elevada.

-L'operació no era molt complicada, però mentre fèiem el trasplant de ronyó, tots dos han perdut massa sang. Hem cercat el grup sanguini pels hospitals més propers, però com ja deu saber, trobar un banc de sang o un donant del grup (x) és habitualment tan difícil com trobar una agulla en un paller. L'única possibilitat més propera i àgil era vostè.

-Ja ho sé. No perdin temps, facin el que s'hagi de fer.

-Abans però, vull que sàpiga que la quantitat que necessitem és elevada. Potser fins i tot massa crítica perquè el seu cos ho pugui resistir.

-Sisplau jove... Creu que una mare com jo, gairebé atrotinada, li preocupa el fet de morir si pot salva la vida dels seus dos fills, que tenen encara un llarg camí per recórrer?

Aquella lògica tan fulminant va convèncer al doctor i va decidir anar per feina. De seguida van arribar els resultats de les anàlisis que van certificar al cent per cent les sospites i intuïcions que ella tingué en ambdós casos la primera vegada que els va veure després de tants anys i que mai va poder fer públic pel temor al rebuig i la incomprensió. El senyor Gifré era veritablement el seu petit Miquel, i la mainadera, la seva petita Olga, aquells dos fills que va perdre en mans del règim i que mai més hauria imaginat recuperar el contacte.

CAPÍTOL 22***Un atzucac miraculós***

Sempre s'ha dit que la ment és l'òrgan que l'ésser humà ha desenvolupat menys. Que pràcticament, només s'utilitza un cinc o un deu per cent de la seva capacitat real. I també s'ha especulat en que la ment, en els moments que pot bellugar-se amb més llibertat, en moments on l'home no exerceix un control absolut, ja sigui mentre dormim o mentre estem inconscients, és quan pot viatjar en el temps o en l'espai i reviure instants del passat o instants del futur que després, quan tornem en sí, no som capaços de recordar. A vegades, fins i tot, ens fa la impressió d'haver viscut una situació que estem vivint i que ens deixa força desconcertats.

La Maragda va viure intensament un d'aquests instants. Un atzucac miraculós. En aquella plaça construïda per una bona dosis de sedació i pèrdua de consciència, asseguts en un banc solitari, enmig d'una nit fosca, freda, i eren tots tres. Ella, la seva filla Olga, i el seu fill, en Miquel.

-Mare? – preguntà tímidament en Miquel.

-Què hi fas aquí? – insistí l'Olga.

-Fills meus! – exclamà sospirant amb profunditat. – Tinc tantes coses per dir, tantes disculpes per demanar, tantes deutes amb vosaltres, que no ser per on començar...

-Fills teus? – preguntà l'Olga. – Així doncs...

-Sí! – afirmà en Miquel. – És la nostra mare. La mare que ens va robar el règim de petits, i que mai ens retornà. La mare que ens va protegir contra tota adversitat, sola, desvalguda, i a qui la

vida ha maltractat durament. La mare que durant anys van recloure injustament dins de quatre parets i uns barrots i que injustament li van prendre allò que més estimava, els seus fills.

-Miquel... – va respondre sorpresa la Maragda.

-Sí, mare. Ho vaig notar, ho vaig pressentir la primera vegada que et vaig veure, i durant aquest temps en coma, la meva ment m'ho ha confirmat. He pogut veure tot el que vas patir, i he pogut copsar la realitat tan difosa que la meva ment recordava. Et demano perdó per aquella reacció d'infant que vaig tenir aquella nit en aquella plaça... Si no hagués estat tan egoista, no ens haurien separat...

-Mare... jo... – quequejà l'Olga intentant cercar quelcom que dir, quelcom que justificar.

-Tsssst... Calla... Calleu... No digueu res més... Només desitjo que m'abraceu... ben fort...

Aquella unió fou un deliri de felicitat. Una immensa joia que mai hauria imaginat sentir. No hi havia lloc per les llàgrimes, només pels crits d'alegria i els somriures de complicitat. Per fi se sentia completa. Per fi se sentia agraïda. Per fi se sentia plena, lliure, satisfeta.

CAPÍTOL 23***El retrobament amb el seu marit***

De sobte, una lluentor encegadora va il·luminar aquell paratge com si el Sol hagués sorgit amb més força que mai d'aquell petit cau que dibuixava el cel en un punt indefinit. Tots tres, sorpresos, des del banc, van observar amb les mans com a protector ocular, com s'apropava una figura cap a la seva posició. Una fisonomia que no es va endevinar fins que l'home arribà a l'alçada del banc. Llavors, en aquell moment, la Maragda va reconèixer les seves traces, els seus detalls. Havia estimat tant aquells ulls de color negre cendra, aquells cabells rinxolats que guarnien com tires nadalenques aquell front tan imponent, havia estimat tant aquells llavis carnosos, aquell tors tan perfecte, aquells braços tant fornits, aquella veu tant potent i aquella dolçor de paraula, que gairebé va embogir.

-Miquel! Miquel! El meu Miquel!

Marit i muller es van fer fonedissos en un petó llarg, llarguíssim. Tots dos fills ho van endevinar. Era el pare. Aquell pare que gairebé no recordaven, que gairebé els semblava un desconegut. En Miquel plorava, plorava a llàgrima viva. L'havia estimat tant en la distància. L'havia enyorat tant...

El pare allargà els braços i tots dos van cedir al convit. Per fi la família es reunia després de tants anys, després de tantes complicacions. Aquell buit interior que sempre els havia castigat amb duresa i contundència ara aconseguia guarir-se. La felicitat de tots quatre era completa.

-Apa... Anem... – esmentà el pare.

La Maragda mirà als seus dos fills, els besà a la galta i va acomiadar-se d'ells de manera momentània.

-Laia... Filla... Cuida't i sigues feliç. Per fi has trobat la teva família i en podràs gaudir plenament. Nosaltres t'estarem esperant. T'estimem...

El pare també la va acaronar i besar.

-Miquel...

-Mare...

-Si no hagués estat per tu... Cuida de la petita. Aneu al poble i ensenyeu-li les seves arrels. És molt especial.

-Descuida...

El pare s'abraçà amb força amb el seu fill i l'esperonà a seguir endavant.

-Has format una família molt maca Miquel. Cuida-la, i anteposa-la a tot i a tothom... Ets el millor fill que un pare pot desitjar. T'estimo...

-Jo també pare...

El matrimoni, somrient, va caminar vers la llum i va desaparèixer.

Segons després, en Miquel, l'Olga i la Sílvia, tots tres alhora, es recuperaven miraculosament del post operatori mentre la Maragda perdia la vida.

CAPÍTOL 24

L'agraïment d'en Miquel al destí

Després d'uns anys, la seva petita Alba ja s'havia convertit en una jove i preciosa adolescent. Una noia contenta, feliç i satisfeta que duia un ram de flors a la tomba d'un cementeri agafada de la mà d'aquella dona desconeguda que apareixia al malson d'en Miquel, però que no era altra que la seva germana, ja gran, ja casada, i ja mare d'un nadó preciós. S'acostava a la làpida, deixava el ram amb delicadesa, i llegia en veu alta els noms inscrits. "*Família Condal*".

Tots dos es van mirar i van somriure.

En Miquel va agrair el destí. Un destí just, però molt capritxós... Com la vida mateixa.

FI